

er min personlige Opfattelse, at det havde sin Berettigelse at stille sig som Hr. Erik Seavenius den Gang gjorde, for det var Tyskland, der paa det Tidspunkt var Herre i Østersøen, og vi kunde ikke, naar Tyskland var Herre i Østersøen, gaa mod Tyskland. Men jeg vil blot hævde — og det skal jeg komme nærmere ind paa siden —, at alt dette har intet med ligelig Neutralitetspolitik at gøre, det er ren og skær Opportunitetspolitik ud fra en ren og skær national-egoistisk politisk Betragtning af, hvad der tjener Landets Interesse, saaledes som hver eneste ærekær Nation hele Verden over driver Politik, og som Danmark i Virkeligheden gør det, naar det kommer til Stykket, og vi faar skaaret igennem de tommetykke Fraser — i dansk Betydning — og Tvetydigheder.

Men der er et andet geografisk Spørgsmaal, som er af Betydning for Bedømmelsen af vor Stilling, og det er dette, at vi har en Landgrænse mod Kontinentet, en smal Landgrænse over Slesvig, og hvad denne geografiske Kendsgerning har betydet, lærer Danmarkshistorien ogsaa et og andet om fra de tidligste Tider indtil nu. Naar man vil bestemme vort Forhold til Omverdenen og den omgivende Verdens Forhold til os — helt er disse to Begreber jo ikke identiske, for selvfølgelig bliver vort Forhold til Omverdenen bestemt af dens til os, men hvis man fører en aktiv og planmæssig Politik, kan man indvirke paa Omverdenens Forhold til os —, har det ud fra disse Betragtninger af geografisk-politisk Natur stor Interesse at se paa dette Spørgsmaal: hvorledes er Forholdene i Tyskland? Hvorledes er Tysklands Politik? Hvorledes er dets Militærvæsens Stilling nu efter Verdenskrigen?

Jeg vil da gerne først pege paa, hvad det er, i Tyskland har tabt ved Verdenskrigen, i militærpolitisk Henseende. Det har for det første, indtil videre, tabt den venstre Rhinbred, hvor det havde sine store militære Koncentrationspladser og Opmarchpladser. Det har endvidere tabt de Broer over Rhinen, som førte til disse Koncentrationspladser. Og det har endelig mistet sin Flaade. Dette er Kendsgerninger, som indirekte — det vil enhver med politisk Eftertanke maatte indrømme — har Betydning for Danmarks udenrigspolitiske Stilling.

Med Hensyn til Tysklands militærpolitiske Stilling i øvrigt vil jeg gerne henvise til, at der i Øjeblikket i Tyskland paa den ene og den anden Maade træffes planmæssige, vidtgaaende, beundringsværdige Forholdsregler for i størst

muligt Omfang at komme udenom Versailles-Traktatens militærpolitiske Bestemmelser, og disse Bestræbelser lettes i høj Grad ved den systematiske, metodiske Revancheagitation, der drives i hele den tyske Befolkning fra den tyske Overklasses Side. Fra alle Kredse, fra Officerskredse, fra de store industrielle Kredse, fra Intelligensens Side udgaar overalt samme Agitation, følges samme Fremgangsmaade mod samme Maal. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Eksempler til Vidnesbyrd om, hvorledes denne Agitation drives. Jeg vil da fremhæve en lille Brochure, som er spredt i Tusinder og atter Tusinder af Eksemplarer ud over Tyskland. Brochuren hedder „Versailles. En folkelig Kommentar til den paatvungne Fred“, og der findes Udtalelser af alle Tysklands ledende Politikere, Professorer og Diplomater og Militærautoriteter. Der er i et Forord en Udtalelse af Grev Brockdorff-Rantzau, hvori han siger: „Denne Fred fordømmer det tyske Folk til et vedvarende Slaveri og er en Dom til Døden for Millioner af Mænd, Kvinder og Børn.“ Dr. Simons: „Ententen forbeholder sig Ret til at gaa frem ved Hjælp af Handlinger, som betegner en Fortsættelse af Krigstilstanden. Tyskland er nødt til at finde sig i Voldsakter, saaledes som det behager Modstanderne at udøve dem mod det“. Og Grev Brockdorff-Rantzau erklærer, at „Folkenes Forbund er domineret af en Urettens, en Voldens og en Hævnens Aand“. „Ikke desto mindre“, siger han „maa man benytte sig af dette i høj Grad mangelfulde Organ for at faa Versaillesfreden revideret“. Hr. Stresemann siger i en Omtale af de Artikler i Versaillestraktaten, som befrier Luxembourg for den tyske Overmagt: „Denne Afbrydelse i den naturlige økonomiske Strøm kunde ikke være mere gennemført end ved disse Bestemmelser. Luxembourg er tvunget til at orientere sig mod Vest. Fremtiden vil vise, at denne Versaillesvang betegner en flagrant Uretfærdighed og ødelægger en sund Udvikling“. Om Elsass-Lothringen ganske lignende Udtalelser. Dr. Helfferich skriver, at „Røveriet af de tyske Territorier er en grov Uretfærdighed. Denne vilkaarlige Vold er saa meget mere oprørende, som disse Lande skylder Tyskland deres økonomiske Udvikling“. I en Brochure, til hvilken Dr. Helfferich og Feltmarschal Hindenburg har skrevet Fortalen, siges der bl. a. om Danmark, at de Danske har „krænket den hellige tyske Jord, ikke som stolte Sejherrer, i aaben, ærlig Kamp; Landskaber, som har været Sædet for tyske